

**וּחִיד גִּרְגוֹר נִהַרַג בְּשִׁלוֹשׁ דְּקִירוֹת סָכִין בַּחֲזוֹהוּ -
הָאִישׁ שֶׁהִרְגוּ נִדוֹן לָאַרְבַּע שָׁנוֹת מֵאֶסֶר - וְאַמּוֹ זֹעֶקֶת:**

דָּם בְּנֵנו הַפֶּר הַמִּקְרָא!

לאחר המיקרה, והביעו את הודעויותם העמוקה. גם תושבי חדרה גבעת-אולגה והסביבה באו כולם לחתום על עצומה, כשהם מתריעים נגד העוול המשווע שני-עשה לדעתם למישפחה, עקב גזר-הדין (המשך בעמוד 76)

לאחר מותו, "וּחִיד רָצָה לְהִיּוֹת עֲצֵמָאִי, וְהִתְכַוֵּן לְפִתּוֹחַ מִסְגְּרִיהָ מִשֶּׁל עֲצֵמוֹ, עַכֵּי שֵׁיו הַכֵּל יִרְדַּ לְטִימִיוֹן," מְקוֹנֶנֶת הָאֵם. מִשְׁפַּחַת גִּרְגוֹר הִיא אַחַת הַמִּשְׁפָּחוֹת הַשְּׂקֻטוֹת וְהָאֲהוּדוֹת בְּיוֹתֵר בְּנוֹוֵה-חַיִּים. חֲבָרָיו הַחֵיילִים שֶׁל וּחִיד נִקְבְּצוּ כּוֹלֵם

באותו יום ניתן גזר-הדין, השולח את מוניר לארבע שנות מאסר בלבד. עם התנהגות טובה בכלא, ירד לו שליש, ול-סיכום הוא ישב שנתיים וחצי בלבד. הרי על גניבה מקבלים יותר, מה קרה כאן? ההורג אחי מקבל סוכריה?"

על הסיבה שהניעה את מוניר לגרום למותו של בנו, מספר בכאב האב הש"כ: "בני, וּחִיד, עָבַד בְּמִסְגְּרִיהָ בְּנוֹוֵה-חַיִּים, שְׁכֻנַּת-יִשְׂרָאֵל. עֶשֶׂר שָׁנִים הִתְמִיד בְּעִבּוּדָתוֹ, וְהִגִּיעַ לְדֶרֶגַת אַחְרָאִי עַל הַמַּסֵּי גִרְיָה. הוּא הָיָה זֶה שֶׁהִמְצִיא פִּטְטִים וְחָלִי-קִים לְטֶרַקְטוֹרִים, וְעָבַר כֹּלִים שׁוֹנִים שְׁנוֹר עַד לְחֻקְלָאוֹת."

"למוניר יש אח קטן, שאף הוא עבד באותה מסגריה. יום אחד התפרע האח במסגריה, וּחִיד פִּטַר אוֹתוֹ מִעִבּוּדָתוֹ. בְּיוֹם שִׁישִׁי פוֹטַר הָאֵח, בְּיוֹם רֵאשׁוֹן אַחֲרֵי הַצְּהָרִיִּים, בְּשַׁעַת 4.30 לְעֶרְךָ, נִיגַשׁ מוֹנִיר לְבֵית-הַקֶּפֶה בְּרֹטָה שֶׁבְּחֶדְרָה, שֶׁם יֹשֵׁב אֹתָהּ שְׁעָה קְבוּצַת צִעִירִים, שְׂאֵחַד מֵהֶם יֹדֵעַ כְּאִישׁ חֲזוֹק שֶׁל חֶדְרָה. מוֹנִיר בִּיקַשׁ אֶת עֲזָרָתוֹ, כְּדִי לְחַסֵּל חֲשׁוֹבוֹן עִם מִישְׁפָּחוֹ. שָׁאַל אוֹתוֹ הַבְּחוֹר הַחֲזוֹק: "כִּמָּה אֲנִישִׁים בְּרִצּוֹנְךָ לְחַסֵּל?" עָנָה לוֹ מוֹנִיר: "אַדָּם אֶחָד." אָמַר לוֹ: "בְּשִׁבִיל לְחַסֵּל אָדָּם אֶחָד אַתָּה יֹכֵל לְלַכֵּת לְבַד." כֵּן זָאת לְפִי עֲדוּר תוֹ שֶׁל הָאִישׁ שִׁפְטֵר אֶת הַסִּפּוּר לְאַחֲרָיו שֶׁל וּחִיד, מוֹפִיד, לְאַחַר שְׁנוֹדַע לוֹ עַל הַרִצָּה, וְמִי הָיָה הַנְּרִצָּה."

ואכן, באותו ערב ניגש מוניר לבית הקפה אירופה, שם ידע שימצא את וּחִיד, כְּמִינְהֵגוֹ כֵּן יוֹם רֵאשׁוֹן, וּבִיקַשׁ מִמֶּנּוּ לְהַתְּלוֹת אֵלָיו לְגֹן. שֶׁם בִּיצַע אֶת זִמְמוֹ.

האח מופיד מקשיב לדברי האב, לא יכול לעצור בעד זעמו ומוסיף: "אני לא יכול להבין את מוניר, כיצד יכול היה מיד לאחר שביצע את מעשהו הנתעב לחזור לבית-הקפה, שם נוהג היה לשבת, לשנות קפה, כשפג גופו העליון עירום והוא מחזיק את חולצתו בין שתי ידיו, כפי שהעידו אנשים שראו אותו כעשרים דקות לאחר המעשה, ולהיכנס לשירותים, ליטול את ידיו, לסיים את שתית הקפה, להיכנס לבית-קולנוע לראות סרט."

"את מישפחתו ידע להזהיר מיד לאחר הרצח; ועובדה, הם ברחו כולם מחדרה, לאחר שנודע להם המעשה." מוסיף האב השכול.

שׁוֹפֵט

המועדון

מספרים על וּחִיד, שהיה בחור מקור בל מאוד בחברה, ושעשה חיל בעבור דתו. את בית-הספר נעורים סיים בהצלחה, ואף זכה בפרסים. בעת צרה היה מוכן לבוא לעזרת חבריו, ותמיד היווה עבורם ארון קשת לבעותיהם.

וּחִיד, כִּיתָר אַחִיו, גָּדַל בְּחִבְרָה יְהוּדִית, וְהָיָה מְקוּבֵל עֲלֵיהֶם מְאֹד. הוּא הָיָה סֵמֶל לְבֵן מִשְׁפַּחַת עֵרְבִית יִשְׂרָאֵלִית, שֶׁנִּקְלַט הֵיטֵב בְּחִבְרָה הַיְהוּדִית, שֶׁהִיא מְקוּבֵל עֲלֵיהָ מְאֹד. בְּמוֹעֵדוֹן שֶׁבְּנוֹוֵה-חַיִּים נִבְחַר וּחִיד לְשׁוֹפֵט הַמוֹעֵדוֹן. אֶת תְּעוּדַת הָאוֹמֵן, שֶׁזָּכָה בָּהּ עָבַר הַמְּצָאוֹתָיו, קִיבְּלָה אִימּוֹ

וּחִיד גִּרְגוֹר

פְּנֵי שְׁלוֹשָׁה חוֹדְשִׁים יֹשֵׁב הַבּוֹרֵת צִעִירִים בְּבֵית-הַקֶּפֶה אִירוּפָה שֶׁבְּחֶדְרָה, וּבִינֵיהֶם הַצִּעִיר הָעֵרֶבִי וּחִיד גִּרְגוֹר, בֶּן ה־19. לְפִתַע הוֹפִיעַ צִעִיר עֵרֶבִי אַחֵר, נִיגַשׁ אֶל וּחִיד וּבִיקַשׁוּ לְהַתְּלוֹת אֵלָיו לְגֹן, בְּאַמְתָּלָה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּאוֹפֵן פְּרָטִי עַל עֲנִיָּן כְּלִשְׁהוֹ. וּחִיד הִסְכִּים, וְהִי שְׁנַיִם נִיגַשׁוּ לְגֹן הַסְּמוּךְ, הַמְּרוֹחֵק מִבֵּית-הַקֶּפֶה כְּמֵאָה מֵטְרִים.

כשהיו השניים לבדם, שלף לפתע מור ניר (מורד) סכין, ודקר את וּחִיד שְׁלוֹשׁ דְּקִירוֹת בַּחֲזוֹהוֹ וּבְרַחַת. בֶּן דוֹדוֹ שֶׁל וּחִיד, שֶׁנִּתְלוּוֹה לְשְׁנַיִם וְשֶׁהִתְבַּקַּשׁ לְחֻכּוֹת בְּפִתַח הַגֵּן, עַד שֶׁתִּיגַמֵּר הַשִּׁיחָה בִּינֵיהֶם, שָׁמַע צִעֻקוֹת, רָץ לְרֹאוֹת מֵהָ קֶרֶה, וּמִצָּא אֶת וּחִיד שׁוֹכֵב שׁוֹתֵת־דָּם, כְּשֶׁמוֹנִיר הַבּוֹרֵחַ צוֹעֵק: "תֵּן לִי לְחַסֵּל אוֹתוֹ."

בן הדוד רץ מיד להזעיק עזרה. וּחִיד, שֶׁנִּקְלַח לְבֵית-הַחֹלִים כְּשֶׁהוּא שׁוֹתֵת־דָּם, הַסְּפִיק, לְדַבְּרֵי מִישְׁפַּחָה, לְמַלְמֵל לְפָנָיו מוֹתוֹ: "אֲנִי רוֹצֵה לְחַיּוֹת. מוֹרֵד עֲשֵׂה אֶת זֶה, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מְדוּעָה. וְנִפְחָ אֶת נִשְׁמָתוֹ."

גזר-הדין הקל שקיבל מוניר (מורד) בן-חליל — שש שנות מאסר, מהן ארבע בפועל ושתיים על תנאי — יזעזע את מישפחת הנרצח, וגרר אחריו את תגובת העיר חדרה כולה.

בעוד מישפחה האבלה יושבת שיבועה ומבכה את מותו של בנו, התחילו להגיע אל מישפחה שליחים מטעם המישטרה, המבקשים מהאב השכול לעשות סולחה עם מישפחת האחראי למותו של בנם. הרי אב השכול, שכאבו גדול מנשוא, סירב, והחליט שבית-המישפט הוא-הוא שיעשה דין צדק, ויעניש את האחראי בכל חומי רתה-דין. לאחר שמיעת גזר-הדין התלה-כה מישפחה בהרגשה שלא נעשה כאן דין צדק, אלא עיוות-דין משווע.

„ההורג אחי

מקבל סוכריה?"

מספר מופיר, אחיו של הנאשם: "המישפט התנהל בצורה מוזרה ביותר. עד יום המישפט סירב הנאשם להיראות בפני שביצע. ביום המישפט הודה לפתע הנאשם בפשע, כיוון שהתביעה הגיעה להסכם עם ההגנה, ובעיקבותיו הוחלפה האשמה מרצח להריגה. עקב הירודאה התנהל המישפט ללא עדים, ועוד

פּוֹזִיָּה גִּרְגוֹר, אִמּוֹ שֶׁל הָהָרוֹג